

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njeđželske lopjeno. ↵

Wudawa žo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž.

Ofuli.

Luf. 20, 9—20.

Tuto pschirunaje wo slych winizariach je tón Anjes krotki czaš do šwojeho czerpjenja a wumrjecza powjedať. Wyšchski měšchnizy a pišmawuczeni a czi wošebnišchi njes ludom pytaju, šo bychu jeho škónzowali. Tón Anjes pak tež w tutym pošlednim czošu njesaťta, lud w templu wuczičž. Šswojim njespscheczalam k warnowanju wo žalošnych pschichodnych Božich šudach a wo pošlednim dnju předomasche. Jako tehdy wo slych winizariach k ludej rěčesche, dha wyšchski měšchnizy a pišmawuczeni srošymichu, šo běsche to pschirunanje na nich rěčat, a woni šo hiščeže bóle štwjerdzichu. Běda temu, kotrehož Jesuřowa lubosć njewobroczi, ale štwjerdzi. Tež nam tuto pschirunanje pschiwola: Hladajecze šo, šo njebyščeže Šsyna Božeho šaczišli! a nam pokaze:

1. Kať wulki je tón hrěch, Božeho Šsyna šaczišnyčž,
- a 2. Kať wulka je ta šchtraša ša šaczišnjenje Božeho šyna.

1. Šfraelski lud běsche Boža winiza. Póhanam dawasche Bóh po jich pucach šhodzičž. Woni běchu kať njeplódna rola. Ša šwój wušwoleny lud šo pak Bóh wošebje starasche. Kať winizat šwoju winizu šwěru wobdžěla, rhyje a wobšadžuje, plódniwu czińi a šchituje, tať Bóh tón Anjes šwój Šfraelski lud hajesche. Wón jón wodžesche a šchitowasche a dawasche jemu krašne šatonje a rjane Bože šlužby. Potom pschenaja winizu winizariam, to rěka wón da ludej duchownych a šwětnych wyšchchich,

šudnikow a kralow, měšchnikow a pišmawuczenych. Woni dyrbjachu jako Boži šastupjerjo winizu hladacž a hajicž a w nej plódy šbudzičž k Božemu špodobanju, plódy šwěrnosće a pošlušnosće a wošebje pschihotowacž ša šlubjene kraleštwó Šsyna Božeho. Ale winizarjo mějachu jenož to šwoje we woczomaj, šanjerodžichu a šfashychu winizu, tať šo Bóh tón Anjes maľo dobrych plódom pytny. Š wulkej ščěrpliwosće k winizariam někotrehožkuliz wottrocžka ščezesche, šo by jich napominať a jich šwědomnje šbudžil. Woni pak morichu profetow a šamjenowachu tych, kiž k nim pošłani běchu. Napošledku pošłla Bóh najwjetšeho profetu, šwojeho lubeho Šsyna we wottrocžkowskim šchalcze. Plódy pytajo, pošutu a njebjeske kraleštwó předujo pschindže do teho šwojeho, ale czi jeho, teho herbu winizy, horje njewšachu. Winizarjo šo psched jeho majesťosće njestrachowachu a wot jeho lubosće šo hnučž njedawachu. Šašlepjeni a štwjerdženi šaczišnychu a morichu Božeho šyna, jako bychu něť šami šnježa winizy wostacž mohli a jako njeby tón štary Bóh wjazny žiwy byl, šo by jich kšostal.

Š tutym pschirunanjom tón Anjes šnutškwone šmyšlenje wyšchchich měšchnikow a pišmawuczenych wotkryje: šaczišnjenje Božeho Šsyna je najwjetšche njespscheczěštwó pscheczitwo Bohu a wulki hrěch, kiž šwjastki šjenoczeńštwá š Bohom rostorha. Jašnje došć tón Anjes šwojim njespscheczalam pokaze, šajti wulki hrěch chychu woběncž a jašnje došć šo jako Šsyna Božeho wotšnamjeni. Woni pak šašlepjeni wostachu, njewjedžo šchto czińja a njespóšnajo teho Anjesa teje krašnosće.

Hrěch pak tón čini, kiž wě, šhto čini, hdyž Božeho Ssyna saczišnje. Raž tamnych winizarjow, tak Bóh tón Knjes w swojej šmilnosći a sczetpliwosći pschezo hšchće hrěšnikow husto a psches wschelatic póbłow wabi, so bnychu šo wobrocžili. Šhtóž pak nětk jenicžki pucž k wěcznemu sbožu psched šobu widži a Božeho Ssyna sa šwojeho Šbóžnika pšnaje, a šhtóž jeho potom hšchće hidži, saczišnje a š nowa šchizuje, teho hrěch njemóže wjazy wodaty bycz ani w tutym ani w tamnym šwěcze.

2. To je ta šchtrafa sa saczišjenje Božeho Ssyna, so je sa tajkich hrěšnikow jenož šatamanstwo wysche a njeje sa nich žane wumóženje wjazy; šht. 16: tón Knjes teje winizy budže pschincž a budže tych šamnych winizarjow škónzowacz a šwoju winizu druhim dacž. —

Šraelszy winizarjo, wyschšchi měšcnizy a pišmawucženi, kiž teho knjesa teje krašnosće njespšnachu, šo, šašlepjeni kaž bėchu, czežy dosč bėchu pschehrěšchili, tak so te czežke czašne šudny Bože derje šašlužichu. Ššchi wutupjenju Šerusalemu šo škónzowachu a winiza bu druhim data. Tempel je šanicženy, šastojšstwo štarotestamentskeho měšcnistwa je škónz namakalo. Drušy wottrocžy Boži japosch- toljo a evangelistoj, předarjo a mišionarjoj, haj wschizy wěrjaze šchesczenjo šu šo Boži měšcnizy ščinili a šut wini- zarjomemu džělu we winizy powołani. Těho dla je tež Boža winiza niz wjazy Šraelski lud, ale žyke šchescžanstwo na šemi. Bohate a wažne je winizarjowe džělo noweho šluba — najwažnišche je to džělo, kotrež ma škóžny dla šwojeje dušche. —

Běda temu winizarjej noweho šluba, kiž šnaje šwojeho Knjesa wolu, tu wolu, so mamy do mjena jeho Ssyna Šesom Šhrysta wěricž a šo mjes šobu lubowaž — a kiž tutu wolu njecžini! Šemu šo hšrsche štačž dnyrbi, hacž temu, kiž Moššafowmy šakon šaczišnje (Šbr. 10, 26—31). Běda temu roššwěcženemu, kiž šašo wot- pada, — temu k winizarjej powołanemu, kiž šwoju cž šcž a šwoje šbože saczišnje! Šalostne je, wot teho šac ššnje- nego rókžneho šamjenja w Šionje rošmjecženy bycz. Ššche- tož wot koho dnyrbjał wumóženy bycz, kiž teho jenicžkeho Wumóžnika šaczišnje?! —

Šašcha dušcha šo naštróža, hdyž na to myššlimy, hdyž špominamy na wulkosčž teho hrěcha Šemšoweho ša- czišjenja a na štróžele teho šuda. do kotreho; tajki hrěšch- nik pschindže. We měrje pak šlubimy a wušuwamy: to jene wěcže wěm, so njemohł nihdy wot Šesusa wotpad- nyčž a jeho, teho Ssyna Božeho, šaczišnyčž Šili to našche šlubjenje dha mamy šwoju wěru pschš šwěrnosčž we winizarjomym powołanju wopokšacž, so budžimy temu Knjesej teje winizy, hdyž šašo pschindže k šudženju teho šwěta, pšodny teho dušcha nawšchecžimo pschincžž mogli, kotrež ma šebi žadacz. Šamjen.

W posčže.

Šbudž šo, moja wutroba,
Šbóžnik k šmjercži czehnje;
Šemu daj na Šolgatha
Šswoje pschewodžjenje.
Šeho pucž džě do cžernjom,
Šyšš a tyšchnosčž budži;
Šwón chže šhelich šolosčžow
Šicž ša hrěchi ludži.

Šlaj, šak jeho wutrobu
Šrěje lubosčž k tebi;
Šwoju dušchu njemjertnu
Šwona pschjeje šebi.
Šebje dla wón k šmjercži džě,
Ščerpicz ššchiz a rany,
Šo by ty był, cžłowjecže,
Š Bohom wujednany.

D duž pój a njekomdž šo,
Ša Šesum šrocžicž;
Šunu budže psches njeho
Šso cži škóna škocžicž.
Šhtóž tu w nuy, we šchizju
Ščerpi š nim a šhodži,
Šbóndže psches šchiz k žiwjenju,
Šdžež duch šbóžnosčž škódži.

Šrěchom, šotrež pschibichu
Šhrysta na šchiz šrwawy,
Šnětk šo šwěru šladacz tu,
Šbudž mój nadawš prawy.
Šnecž ja šwjecžu žiwjenje,
Škaž to Šbóžnik žada,
Šdha psches jeho wumrjecže
Šcže mi Boža šnada.

Džak cži, Šesu, wuprajam
Ša wschu šolosčž jěru;
Šebje štajnje w myššlach mam,
Šo mje wjedže k měru.
Šch, šak šym ja šbožomny,
Šak to dušchu jima,
Šdyž šo wona pššne dny
Šhrysta šchizja pschima!

K. A. Fiedler

Lutherowe šłowa k ššecžei šasni

(Š jeho špišow šestajal Š. Šapleč, š.)

Nětko pschindže ššecža šasni: „Šy dnyrbich šwjaty džěni šwje- cžicž.“

Šak šo to štanje? Šiz tak, so ša šachlemi šedžišch a žane šhrube džělo njecžinišch abo šebi wěncžł na šłowu šajišch a šo najššpschu draštu woblecžesč, ale so šo w Božim šłowje šwucžu- jesch. Ššchetož Bože šłowo je šwjatniža wššche wššche šwjat- nizy. Šwono wššitko šwjecži, šhtož š nim wobšhadža, njecž je- cžach, měštno, woššoba, škutš, wotpocžinš. Ššola ššchescžijanow pak je škóžny džěni šwjaty džěni a jedny kaž druhi. Šo rěka, šo dnyrbja wššědnje Bože šłowo we wutrobje a we rcže noššecž. Ššola dobre je a nušne, so woššebity džěni w šudženju džeržišch. Ššchescžijenjo pak njedželu tohodla džerža, dofelž je njedželu Šhrystuž šostanyš.

Šo by nětko šwjaty džěni prawje šwjecžiš, dnyrbich na přě- dowanje poššuchacz, šo modlicž, něšchto woprowacz a šo šwo- jeho hrěcha šacz.

Šehole dnja woššebite šastojšstwo je předarške šastojšstwo. Ššedowanje dnyrbi k temu wabicž, šo hrěšchikam jich hrěch žel- cžini. Šehodla dnyrbi czežki hrěch bycz, na ščenje njepoššuchacz, a jo šazpicž. Šle tež cži hrěšcha, šošiz na Bože šłowo poššuchaja jako na dny a jenož je šwucženja na ššedowanje šhodža, a hdyž je šěto nimo, móža šěška runje tak wjele kaž šoni. Šehodla wjedž, šo njeje jeno š poššuchanjom ščinjene, ale šo dnyrbi šo tež wušnyčž a ššowacz.

A teje modlitwoje tež modlitwa ja shromadjenje zbyleho fšchesczjanstwa, ja wschitku nusu wschěch cžlowjekow fšlucha. Tala shromadna modlitwa je najmóznischa. Zeje dla tež fšohadžujemy. Wot teho cžaha tež zyrkej modletski dom rěka, so bychmy febi tam pschedowfali, w jenej myšli hromadže fšwoju a wschitkich cžlowjekow nusu Bohu pschednjescz a fšo fš njemu wo hnadu wo-
kacz. Tak pak ma fšo fš wutrobnyh hnučom a fš fšutnosczu stacz, so by nam tajka potrebnoscž wschěch cžlowjekow fš wutrobje fšcha a my potajkim fš wopravdžitej fšobuželnosczu ja nich profšyli. fšchesczjanfška zyrkej na semi nima žanu wjetschu móž, fšhiba tajku shromadnu modlitwu pschecziwo wschemu, fšchtož na nju pschindže.

To fšecze je luboscž, hdyž fšudym a potrebnym na pomoc pschindžesch. Potajkim so fšoreho kumpasch, jemu kožo posczelesch a jescž dawasch. Tajke fšu fšwjate fšutki, hdyž fšo fšorym a fšudym Bože dla wopokafuja. Tež ja možinu dawacz na fšwjatym dnju je rad dowolene. Daj, móžesch fšudym tež drjewo, žito, jescž a pieče pschitwjescž, jeli so fšo to Boha dla stanje a niz se žadanjom, so fšo tebi faruna.

Najwofebnischa pak dyrbi byč to, so fšo fš Bohom wujednasch psches pschepytanje fšwědomnja a kaczha hrěcha dla. Tuto kaczma pak fšo tak stacz, so bóle fš luboscze dyžli fš hidženja nastawa. Potom pak fš luboscze wukhadža, hdyž cžlowjek pschi febi fšamym wschitke dobroty wopomnja, kotrež je jemu Bóh tón Snjes sa cžah fšwojeho žiwjenja wopokafowal a jim fšwoju njedžafow-
noscz, fšwoje njepoczinki, njewužitne wužitwanje tajkich dobrotow napscheczo džerži. Potom dyrbisch dale pschindžesch na duchowne do-
broty, so je Bóh fšwojeho Sšyna pofšlaf, fš temu wěčne žiwjenje fšlubif. Hdyž to pilnje wopominasch a temu napschecziwo fšwój hrěch džeržisch, potom njewuwoftanje, so w tebi hidženje pschecziwo febi fšamemu nastanje a pschindžesch fš nutrnej lubosczi fš Bohu. To je prawe, žive, fšhlyne a fšutkowaze kaczhe.

Prěni pak, kotřiz na fšwjatych dnjach fšhrěšcha, fšu tajžy, fiž hrube njepoczinki fšwjate džerž činja, wopieče, hracže, fšlu lešč. Drušy, kotřiz fšwjaty džerž lamaju, fšu cži, fiž rucžne džerž činja, fšchtož je hewal rad dowolene.

W prěnej kasni potajkim je poručene, tak ma fšo nascha wutroba napscheczo Bohu sadžeržecž fš myšlemi; w drugej, tak rôt je fšlowami; w teje fšeczej, tak dyrbimy fšo napscheczo Bohu sadžeržecž w fšutkach.

To je prěnja Mójsafowa tofła, na kotruž fšu kasnje napifšane, w kotrychž ma Bóh tón Snjes fš cžlowjekom cžinicž bjes fšredništwia nekajfšeho fštworjenja.

I

Lětuischi reformaziski fšwjedžen.

Lětšha našymu, da-li Bóh, wažny fšwjedžen docžakamy. Džen 31. oktobra fšo fšchtyri sta lět minu, so je fšo w němškim kraju reformazija sapočjala. Dofelž je tale wožebje w ludowym nabožnym žiwjenju wjele fš lepšchemu pschetworika, nam tež w bibbliji, spěwarškich a katechismje wurjadnje bohate polkadu fšželika, fšo wschitke žive stawy ewangelštolutherskeje zyrkwoje pola naž a hdyž fškuli we wukraju bydla, na lětuischi reformaziski jubilej hotuja. Džafownoscz je fš wschelakim pschihotam wabi. Dary fšo hižo fšberaju fš nekajkim fšutkam luboscze sa potrebnych lutherskich, w Božich fšlužbach a fškulach budže fšo na tamny wulki cžah pokafowacz, a w mnohich spifšach wo próžy a wojowanju reformatorow powjedacz.

Tež nascha „Pomha j Bóh“ sadu wostacz a mjelczecž njemóže. Sšo fš lubymi cžitarjemi fšchtyri sta lět wróczo pschecžadžicžy budže jim pokafowacz, kajke hibanje w nabožnym, kajke pscheměnenja w zyrkwinyh a kajke sadžewki w politiskim žiwje-

nju fšu fšo w tamnyh cžahu stala. Stawisna je dobra wučetka a naž najlěpje pschecžwědči, cžehodla mamy febi wudobhte prawa, tež najmjenscha, wažicž a sa nje džafowni byč.

Sšnano by dožahalo, hdy by fšo tu jeno na knižku: „D. Martin Luther“, spifšanu wot Jakuba, fararja w fšchecžwacžidle, a wudatu wot ev. luth. knihowneho towarštwia, pokafalo. Ta je derje pifšana, wobfšchěrna, wobrafowana a sa reformaziju sahoržaza. Ale derje tola je, hdyž fšo pscheco a pscheco wo stawisniškim fšutku powjeda, a runje reformazija je tak powučžazy podawf, so fšo wo nej ženje došč powjedacz njemóže. derje tež je, hdyž fšo wěž po wjazy fštronach fšudži. Komuž tehodla Jakubowa knižka a tute kopjeno njedožaha, je naležnje pro-
fšeny, pilnje femšchi fšhodžicž. Tam budže předomane fšlowo hišchecze hlybje do wutrobny pschimacz a sa Lutherowy cžah a fšutk fšajimowacz, hacž to proste pifšane samóže.

Schto nochžyl wobkedžbowacz, fšchto jemu cžah noweho pschic-
nješe? W cžitanju nowin fš pschitkhadžazyhmi powjescžemi fš nęczi-
fšchecze wulkeje wójny runu fšrocžel džeržimy, njedyrbjeli lětšha tež, něščto cžitacz, fšchtož je fšo w Lutherowym cžahu wulkeho po-
dalo? A hlajče, lubi cžitarjo nascha wobstejnosczje fšo nětkole Lutherowym nimale runaju. Tón bč tež fš wulkej fšhly nje-
pschecželow wobdaty a dyrbjescha fšo psched najfšhlynišchimi móž-
nymi tehdomnišcheho fšwěta fšafitowacz, ale Boha fš fštronje fšo
jenicžki sa fšhlynišcheho mějescha hacž wójško pschescžeharjow;
wón by tež kaž my rad mēr džeraf, fšchžyli jeno njepschecželjo
mjelczecž, a fšhěrlysch: Jed'n twjerdy hrób je nasch Bóh fšam, fiž
febi po 46. psalmje spěwascha, jeho runje tak se fšmužitofczu a
fšhroblošču wobronjescha, kaž džeržha naž.

Wójna nam bohužel hišchecze wutrobny fš wjele staroscžemi wo wschědnu potrebu wobczęza. Pšchi tym pak tola sabycž nje-
fšmēmny, so cžlowjek živy njeje wot fšhlěba fšameho, ale tež wot
fšlowa Božeho, a so tak husto, kaž we wótczenaschu profšymy:
Nasch wschědny fšhlěb daj nam džeržha, tež prajimy: Sšwjećene
budž tvoje mjeno! Bože mjeno pak fšo, kaž Luther praji, tam
fšwjeczi, hdyž fšo Bože fšlowo prawje a cžisčje wučži. Hlajče,
dofelž mamy fšo nětko sa prawe a cžiste Bože fšlowo reformaziji
džafowacz, dha njesapomimy pschi wschěj harje a starosczi na
reformaziju, spominacz. Tak budžemy fš jeje jubilejom tež Bože
mjeno prawje fšwjecžicž.

J. K.

Lutherowe fšlowa.

1.

Boha prawje pofšnacž rěka spofšnacž, so je fšama dobrota a hnada pšchi nim.

2.

Schtož ma fšamfšnu wolu a ju cžini, tón je wěščje pschecziwo Božej woli.

3.

Njeje-li Bóh pschecžel, dha žadny pschecžel njepomha; jeli pak je wón fš pschecželom, dha na tym nicžo njeleži, hacž je něščto pschecžel.

4.

Bóh njewuwoftanje, hacž fšo runje komdži.

5.

Žadny wjetšchi hněw njeje, hacž hdyž Bóh cžischa mjelczi a fš nami nicžo njerēczi, ale da nam w naschim fšmyšljenju a sa-
džerženju fšhodžicž a cžinicž, kaž fšo nam lubi.

6.

Saměrnó, schto samože myšlicž, tak Bóh se fšuchje femje tak wschelatore fšwětki fštwori fš tak rjantnyh barbami a lubofšnym

wonjenjom, kiž žadyn moleť ani hapykať takle sežinicž mohť njeby.

7.

Š prósneje móschnicžki pjenjesty liežicž, š mróczelow khlěb pjež, to je našeho Snjese Boha šamžneho khumščyt.

8.

Šwjate pižmo je hódne, šo bychmy je šebi pičezo bohacže a najšepje žadali, čješezili a pšchili, šo by šuano lubowarjow namafacž mohšo.

9.

Šawěrnó, ty njemóžesč pšchewjele w pižmach čžitacž, a šchtož čžitajš, njemóžesč derje došez citacž, a šchtož derje čžitajš, njemóžesč derje došez rošymicž, a šchtož derje rošymicž, njemóžesč derje došez nawuknyčž, a šchtož derje nawuknyčš, po tym njemóžesč derje došez žiwj byčž.

10.

Žisty knježerjow maju šo dwóžy abo tšj krócz čžitacž, pšchetož wone šu se pšchemyšlenjom a mudrje pižane. Šak wjele škerje dhrbjala šo biblija čžitacž, pšchetož do njeje je Bóh šwoju mudrošez šapižacž dať.

Oberlin.

Jeho žiwjenje a štkowanje w Šamjenjodole.

še wšchelajšich žórkow wučerpat

† Jan Bartlo.

(Pókracžowanje.)

Šchto pak je jeho šamohšo, na duchowništo šudowacž, njeje šnate; ale tak wjele je š jeho šawoštajenych papjerow wěšte, šo bě wón hižom wot mlodošez šem jara pobožneje myšle a šo hižom šahe nanajšwjecžišče pšchitšilenje š šwojemu njebještemu Šótzej šacžuwajše. „We čžajš mojeho džeczatšwa a mojeje mlodošez“, piče wón, „je šo Bohu hušto špodobako, moju wutrobu hmyčž a š šebi čžahnyčž. Wón je nje pšchi mojih huštich wotpadach š tajkež dobročžiwosčž a šezérpliwosčž džeržat, šo je čžezšo wopižacž.“ Šaj, hižom w jara mlodych létach modlesče šo wón hušto: „Daj šwojemu wotrocžkež šwoje šlowo šrošymicž. Š Bóžo, wodž nje po šwojej woli.“

Šara krašne wobšwědženje jeho duchowneho žiwjenja a šmyšlenja, jeho šapateje šahorjenosčž, jeho žiwjeje wěry, jeho ponižnosčž a šapřezža šameho šo w jeho mlodžeržškich létach mamj pak w jeho šwjatocžnym wobnowjenju šwojeho šščeženššeho šluba še šwojim Bohom, kotrež je w šwojim dwazšym léče jako bě šwoje šudije šbožownje došonjať a šhwalobnje pšches examen pšchišoh, najšferscho tehdy, jako bu ordiněrowany abo jako duchownišku šwjecžišnu došta, čžiniť. Wón je šlowa teho na papjeru šestajal a š podpizmom šwojeho mjena a še šwojim pječžatom wobkrucžil.

Wone maju šo tak :

„Wěczny, njestónczny, šwjaty Bóžo, ja šebi š wutrobu žadam, šo bych pšched tebe šupiecž mohť, w šacžucžu najšhubščeje ponižnosčž a š rošmjecženej wutrobu.

„Ja drje wěm, šo tajki šemšči čžerw, kaž ja šym, je nje hódny, pšched krala wšchitšich kralow a knješa wšchitšich knjesow šupicž, wošebje š tajkim šamjškom, kaž tutón, šo by šlub š tobu šeziniť.“ „Ale ty šam, o šmilny Bóžo, šy tutón šlub wušajit, šy mi jón po šwojej njestóncznej hnadže pšches šwojeho šyna poškiežicž dať. Tak du dha ja š tebi a wušnavam šo čži, šo šym wulki hrěšniť, a dhrju na šwoju wutrobu a praju š roškatym žlonškom: Bóžo, budž mi hrěšniť hnadny! Ša du, došelž šym we njenje šwojeho Ššyna pšchepošchery, a špuščžam šo žyle

na jeho došonjamu prawdošez. Jeho dla wolam šo š tebi: Wodaj mi moje pšchestupjenja a njepominaj wjazy na moje hrěchi. Ach haj, ja wolam šo š tebi: Wujednaj šo se šwojej njebwěrnej kreaturu; ja šym pšchewšwědženj, šo mašch prawo nade mnu, a nježadam šebi ničžo bóle, hacž tebi pšchišlušecž. Šwjaty Bóžo, džentša pšchepodam šo tebi hacž nanajšwjecžišcho! Ššlyščež jo, wy njebjeba, šemja, wšmi jo š wušchomaj: Džentša wušnavam, šo je tón Šnjes mój Bóh. Šedžbuj na moje šlowo, o Bóžo, a šapižaj je do šwojich knihow, šo čžy wot něť žyle twój byčž. We njenje Šnjesa njebješkich wóžškow wotrjeknu šo džentša wšchitšich druhich knjesow, kiž šu nje hacž doťal wobknježili, tež šwětnym wješelam, do kotrychž běch šo šhubil a čželnym žadošezam, kiž we mni ležachu. Ša wotrjeknu šo wšcheho šachodneho, šo by mój Bóh moje jene a wšcho byl. Tebi pošwječžuju wšchitšo, šchtož šym a mam, mozy šwojeje dušče a ššawy šwojeho čžela, šwoje šamoženje šwój čžaj. Pomhaj ty šam, o šmilny Šótcze, šo wšchitšo jenož š twojej čžezži naložam a we pošlušnosčži po twojich pšchifajšach trebam. Tebi pšchišlušecž, dhrbi do wšcheje wěcznosčž moje horze požadanje byčž. Pšchipořucžišč-li mi, we tutym žiwjenju druhich š tebi wodžicž, dha daj mi tež šhroblošez a móž, tebe ššawnje a špravnje pošnacž. Špožez mi, šo bych šo niz jenož ja šam twojej šlužbe šwjecžil, ale tež šwojich bratrow šamohť, jej šo šwjecžicž. Šwojemu nawjedowanju pšchepodam šwoju wošobu a wšchitšo, šchtož mi pšchišlušča.“

„Šwoja wola, niz moja šo ššai; trebaj nje, Šnježe, ša twojej šlužbe poštajeny grat; wšmi nje ša tajkeho, kiž š twojemu ludu šlušča, šmyj je we krwi šwojeho Ššyna, woblečž nje š jeho prawdošez, šwjecž nje pšches jeho ducha, čžit nje jeho šnamjenju pšchezo podobnišcheho, pšchitčž š nim še mni, šo by moju wutrobu wušwjecžil a pošhlnil. Špožez mi tón trošht, mój Šnježe a mój Bóžo, šo we ššajnym šacžuwanju šwojeje bliškosčž šwoje žiwjenje pšchendu, a hdyž šym šo prózowal, tebi pošlušacž a twojej woli šo podežiškowacž, dha wotwofaj nje, hdyž a kaž ty to ša dobre špošujajš. Daj, šo bych hiščeže šwoje pošlednje wodchynjenje š twojej šlužbe naložil. Wutrobnje prošču ja tebe we šwojeho Šesusa njenje, šo bych tebe tež hiščeže w pošlednich dnjach šwojeho žiwjenja šhwalicž a we wšchitšich čžeršpenjach, kotrež šnadž mi šwoje mudre šššaranje pšchipošezele, jenož šezérpliwosčž a podacž do šwojeje wole wopofacž mohť: pošhlni moju dušču, wobdať ju š wješelej nadžiju, hdyž ju wotwofajš a wšmi ju do šlina šwojeje wěczneje lubošez, wšmi ju do wobydlenjow tyh, kiž šu w tym Šnješu wumrjeli, do tannych wobydlenjow, hdyž šo we wěcznej mlodoštnej pošnosčži njewuprajomne wješele wušžywa. Tebi, o Šótcze, a temu šwjatemu Duchej njech šo wěczna šhwalba ššewa wot millionow twojich wumóženych, a wot tyh njebješkich duchow, na kotrychž džele a šbožnosčži ty jim džel bracž dašch.

Wój a mojih wótzow Bóžo, kiž ty šwój šlub džeržišč a šwoje žohnowanje wulwajš hacž do tyžaz ššawow, ja šdychuju š tebi we ponižnosčži, došelž wšchaf wěšch, kaž jebata wěž čžlowiška wutroba je! Špožez mi tu hnadu, šo bych se wšchej wutrobnej šprawnosčž do tuteho šluba šupil a tu šwjecžišnu ššhował, š kotrež šym we šwojej šščeženzy pošwječženy. Mjeno teho Šnješa budž mi wěczne šwědženje, šo šym jemu tutón šlub pošpižal, š tej krutej, šhlynej woli, šo čžy jón džeržecž.

Jan Wjedrich Oberlin.

W Štrašburgu, 1. januara 1760.

Šažo wobnowjony 1. januara 1770 we Waldbachu.

Pšchichodnje dale.